

حالی به حالی شدن

دوستی می گفت، در یکی از سال‌ها بر خودم واجب کردم دعای تحویل سال را تا پایان سال، در هر نماز و هر التماس دعایی که می شنوم، بخوانم؛ هم برای خودم می خواندم و هم برای دیگران. گاهی وقتی به فراز «یا محول الحول و الاحوال» می رسیدم، حالم دگرگون می شد و احساس می کردم دارم وسیع می شوم. در این هنگامه، فراز پایانی دعا انگار خورشیدی بود که از سرزمین وسیع دلم طلوع می کرد و همه وجودم را در برمی گرفت!

این دعا شاید یکی از بهترین دعاهایی باشد که کوتاه و مختصر اما پر از معنای دل انگیز است!

بیایید امتحان کنیم و مانند دوست قدیمی من این دعا را همیشگی کنیم؛ چراکه نوروز فقط یک نشانه است؛ نشانه‌ای برای تمرین همیشه نو بودن و همیشه تحول را از خدای متعال درخواست کردن؛ خدای متعالی که منقلب کننده قلب‌ها و نگاه‌هاست. تدبیر کننده تاریکی و روشنی است. چنین خدایی است که می تواند ما را از حالی به حالی دیگر ببرد، قلبی با نگاهی مهربان به ما بدهد که بتوانیم تفاوت‌ها را ببینیم و نقشه‌ی تحول را در زندگی خود طراحی کنیم.

بخشی از حرفه‌ی معلم آموزش درس هاست. اما آنچه به معلمی بها می دهد، تحولی است که او در جان خود و دانش آموزانش ایجاد می کند. و معلم تحول نیافته چگونه می تواند دانش آموزش را از حالی به حال دیگر ببرد؟

پس در آغاز سال، تحول قلبی و درونی را از خدا بخواهیم و این درخواست را به همه‌ی عمر خود تعمیم بدهیم. اجازه بدهیم خدا با همه‌ی وسعتش وارد قلب ما شود و همان‌جا ماندگار شود تا نگاهمان مهربان و کلاممان لطیف و درسمان درس محبت شود. از صمیم قلب سال نو را از طرف خودم و همه‌ی همکاران نشریات رشد، به همه‌ی شما معلمان عاشق تبریک می‌گویم.